

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudkyně JUDr. Marie Žiškové a soudce JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **R. M.**, zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2017, č. j. KUJI 12282/2017, sp. zn. OOSČ 43/2017 OOSC/21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2018, č. j. 33 A 8/2017 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Třebíč (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 23. 11. 2016 rozhodnutí č. j. OSČ-Př-432/2016-JI-12, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Žalobce se dopustil přestupku tím, že dne 14. 7. 2016 ve 12:20 hod. v obci Nová Brtnice na silnici č. II/405 ve směru od obce Zašovice na obec Brtnice, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. BMW, RZ: X, a překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h. Silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C mu byla totiž naměřena rychlost jízdy 114 km/h. Po odečtení možné odchylky měření 4 km/h tak žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 60 km/h. Za toto jednání, kterým porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, mu správní orgán I. stupně

uložil pokutu ve výši 6.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které zejména namítl, že ke změření rychlosti vozidla došlo mimo obec, a že správní orgány nesprávně vycházely z oznámení o přestupku a úředního záznamu, jež nejsou způsobilými důkazy.

II. Shrnutí rozsudku krajského soudu

[4] Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. Nepřisvědčil tak žalobní námitce, že se správní orgány dostatečně nezabývaly stanovením místa spáchání přestupku. Žalovaný měl tuto skutečnost za dostatečně prokázanou nejen prostřednictvím oznámení přestupku a úředního záznamu, ale také záznamu o přestupku, který byl během ústního jednání jako důkaz proveden. Ve správním řízení tak bylo spolehlivě zjištěno a ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně konkrétně vymezeno, že ke spáchání přestupku došlo v obci Nová Brtnice (zastavěné území), tedy v místě, kde je zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.

[5] Soud na jednu stranu přisvědčil žalobci v tom, že úřední záznam nelze, stejně jako oznámení přestupku, považovat za důkazy, které by mohly samy o sobě sloužit jako dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí o vině, neboť jsou z podstaty věci pouze podkladem pro zahájení přestupkového řízení. Na druhou stranu ovšem uvedl, že spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti je pravidelně prokazováno zejména záznamem o přestupku a ověřovacím listem použitého rychloměru. Nelze tak považovat za problematické, pokud správní orgány obsah záznamu o přestupku konfrontují s obsahem policejní dokumentace za účelem ověření věrohodnosti získaných údajů. V posuzované věci správní orgány zjistily na základě záznamu o přestupku a související součásti policejní dokumentace skutkový stav dostačujícím způsobem.

[6] Za nedůvodnou považoval soud rovněž námitku, že žalobce nebyl v době měření rychlosti řidičem vozidla. Svou argumentaci žalobce opřel o pouhé spekulace spočívající v tom, že s ohledem na vysokou rychlost měřeného vozidla a počáteční nulovou rychlost policistů byl dán dostatečný prostor k záměně řidiče. Podle krajského soudu z policejní dokumentace jednoznačně vyplývá, že hlídka měla vozidlo žalobce až do zastavení neustále na dohled.

III. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

[8] Stěžovatel namítl, že se krajský soud, stejně jako žalovaný, vůbec nezabýval otázkou umístění dopravní značky „IS 12b“ označující konec obce, a tedy tím, že vozidlu stěžovatele byla změřena rychlost až za touto značkou, tj. za obcí. To platí tím spíše, pokud sám krajský soud uvedl, že „zástava v obci je v rozsahu pouze několika stovek metrů a vozidlo muselo tímto

úsekem projet za několik sekund“. Jedná se tak o zčásti opomenutou a zčásti nesprávně vypořádanou žalobní námitku.

[9] Další kasační námitka spočívá v tom, že žalovaný při dokazování vyšel pouze z úředních záznamů („oznámení přestupku“ a „úřední záznam“), přičemž oznámení přestupku ani úřední záznam nejsou důkazy, které by prokazovaly, že ke spáchání přestupku skutečně došlo. Jde totiž o listiny nastiňující pouhé podezření, že ke spáchání přestupku mohlo dojít. Z úředních záznamů přitom nebylo prokázáno ani místo spáchání přestupku (tedy umístění značky konec obce), ani totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žádné jiné důkazy ovšem ve věci provedeny nebyly.

[10] Není pravda, že by stěžovatel svou argumentaci, že nebyl řidičem vozidla v době změření rychlosti, opřel pouze o „spekulace“ o tom, že byl dán dostatečný prostor k záměně řidiče. Výslovně totiž uvedl, že vozidlo v době změření rychlosti neřídil a své výpočty a závěry uvedl pouze jako podpůrnou argumentaci, proč policisté vozidlo nemohli mít po celou dobu na dohled. Stěžovatel nijak nerozporuje, že nebyl řidičem vozidla v době jeho zastavení, tato skutečnost ovšem nijak nevyvrací námitku, že stěžovatel nebyl řidičem v době změření rychlosti vozidla. Žalovaný ani krajský soud se s jeho tvrzením, že policisté neměli po celou dobu vozidlo na dohled, žádným racionálním způsobem nevypořádali, neprovedli žádné dokazování (např. výslechem policistů) a spokojili se pouze s obecným konstatováním v úředním záznamu. To je samo o sobě nedostatečné i vzhledem k tomu, že policisté neuvedli, za jak dlouho a kde (jak daleko od místa změření rychlosti) měli vozidlo zastavit.

[11] Policisté navíc na místě řešení přestupku se stěžovatelem nesepsali úřední záznam – oznámení přestupku, kde by se stěžovatel mohl k věci písemně vyjádřit. Dokazování proběhlo pouze úředními záznamy vyhotovenými až *ex post* v řádu několika hodin na policejní služebně, aniž se na jejich vyhotovení mohl stěžovatel jakkoliv podílet či rozporovat jejich obsah.

[12] Podle stěžovatele tak krajský soud postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. rozsudkem ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36, plně dopadajícím na nyní posuzovaný případ. Uvedený soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že listiny předložené Policií ČR postačují k postihu pachatele přestupku pouze v případě, že nejsou v řízení před správním orgánem zpochybněny. V dané věci však zpochybněny byly. Krajský soud přesto napadené rozhodnutí žalovaného vydané pouze na základě existence úředních záznamů potvrdil a s argumentací stěžovatele se nijak nevypořádal.

[13] Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, ke které musí přihlídnout i bez námitky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Z judikatury vyplývá, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci,

na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[17] Napadený rozsudek uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Krajský soud se vypořádal se všemi stěžejními žalobními námitkami a dostatečným způsobem odůvodnil, proč je nepovažoval za důvodné. Stěžovatel konkrétně namítl, že se soud (stejně jako žalovaný) nezabýval otázkou umístění značky „IS 12b“ označující konec obce, a tedy tím, že vozidlu byla naměřena vysoká rychlost až za značkou vymezující konec obce. Nejvyšší správní soud však uvedené pochybení neshledal. Krajský soud v napadeném rozsudku vysvětlil, že místo spáchání je jednoznačně patrné z podkladů obsažených ve správním spise, konkrétně z oznámení přestupku, úředního záznamu a záznamu o přestupku, který byl v průběhu ústního jednání proveden jako důkaz. Jeho obsah přitom tvoří nejen fotografie z okamžiku měření, ale také specifikace stanoviště jako „nová Brtnice sil. II/405“ doplněná o vygenerované údaje GPS ohledně polohy policejního vozidla, resp. použitého rychloměru. Z těchto údajů tak jednoznačně vyplývá konkrétní místo, kde byla vozidlu stěžovatele rychlost změřena, a nevystaly proto pochyby, že by tomu bylo až za značkou ukončující obec Nová Brtnice. Tomu ostatně odpovídá i fotodokumentace obsažená v záznamu o přestupku, ze které je patrné, že podél silnice jsou umístěny budovy, a jednalo se tak o zastavěnou oblast. Krajský soud tedy posoudil tuto otázku správně a již se nemusel zabývat umístěním značky označující konec obce, neboť neměl pochybnosti o tom, že vozidlo stěžovatele bylo změřeno skutečně v obci Nová Brtnice.

[18] Stěžovatel dále namítl, že správní orgány pochybily, pokud při zjišťování skutkového stavu a prokazování viny za přestupek vyšly toliko z oznámení přestupku a úředního záznamu.

[19] Nejvyšší správní soud v obecné rovině přisvědčuje stěžovateli v tom, že podle ustálené judikatury nelze úřední záznam či oznámení přestupku použít jako rozhodující důkazy. Obsahem úředního záznamu je totiž jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Ačkoliv tedy správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty nemohou ze své povahy postačovat (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, bod 11; či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, bod 30). Úřední záznam sám o sobě, zvláště za situace důkazní nouze, nemůže obstát, neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (viz rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, či náleží ÚS ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, N 38/32 SbNU 373).

[20] Ve stěžovatelem zmiňovaném rozsudku č. j. 6 As 144/2016 - 36, pak Nejvyšší správní soud specifikoval, že v případě přestupků spočívajících v překročení dovolené rychlosti povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla. Dále zde soud uvedl, že „[f]otografie pořízená měřicím zařízením standardně totiž umožňuje bez rozumných pochybností rozzeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty. Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je-li tomu tak, i správní soudy uznávají, že v takových případech není na místě provádět výslech zasahujících policistů, neboť by byl nadbytečný (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. ledna 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70).“

[21] Stěžovatel však v kasační stížnosti zejména upozorňuje na argumentaci obsaženou v citovaném rozsudku č. j. 6 As 144/2016 – 36, jež se však vztahuje ke specifickým tehdy posuzovanému případu spočívajícím ve velmi nekalitní fotografii pořízené z měřicího zařízení, z níž nebylo možno vyčíst registrační značku měřeného automobilu ani jiné detaily vozu, které by mohly sloužit k jeho specifikaci. Nejvyšší správní soud zde s ohledem na to dospěl k závěru, že skutkový stav nebyl dostatečně prokázán, neboť správní orgány skutečně vycházely pouze z úředního záznamu a oznámení přestupku, které však nelze použít jako rozhodující důkaz. Konkrétně uvedl, že v tehdy posuzovaném případě byly „úřední záznam i oznámení o přestupku použity způsobem, který lze stěží označit za toliko podpůrný či dokreslující. Vzhledem k tomu, že je fotografie z měřicího zařízení natolik nekalitní, [...] je zřejmé, že ztotožnění stěžovatelova vozidla s vozidlem na snímku bylo v úvaze krajského soudu provedeno primárně na základě informací obsažených v jednostranném úředním záznamu zasahujícího policisty a v oznámení z přestupku, které stěžovatel nepodepsal.“

[22] V nyní souzené věci ovšem tyto specifické okolnosti nenastaly a nelze tak přisvědčit stěžovateli, že by uvedená argumentace na tuto věc „plně dopadala“. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že na fotografiích obsažených v záznamu o přestupku je registrační značka vozidla stěžovatele zcela jasně čitelná, a nebylo tak pochyb o identifikaci změřeného vozidla. Krajský soud tedy správně uzavřel, že skutkový stav věci byl jednoznačně prokázán na základě záznamu o přestupku, který odpovídal údajům obsaženým v úředním záznamu a oznámení přestupku.

[23] Je tak nutno rovněž vyvrátit stěžovatelovo tvrzení, že jedinými podklady, z nichž správní orgány vycházely, byly úřední záznam a oznámení přestupku, neboť, jak bylo již uvedeno výše, stěžejním důkazem pro zjištění skutkového stavu byl právě záznam o přestupku, z něhož zcela jednoznačně vyplynulo, že došlo k přestupkovému jednání. Z citované judikatury přitom vyplývá, že záznam o přestupku (výstup z měřicího zařízení včetně fotodokumentace z místa měření) je v případě přestupků spočívajících v překročení dovolené rychlosti zpravidla podstatným důkazem. Krajský soud tak posuzovanou věc zhodnotil v souladu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů.

[24] Nejvyšší správní soud také shodně s krajským soudem považuje za prokázané, že stěžovatel byl v době změření rychlosti řidičem měřeného vozidla. Stěžovatel ostatně ani neuvedl, kdo jiný byl řidičem vozidla v době jeho změření, případně, z jakého důvodu takového řidiče na úseku mezi změřením rychlosti vozidla a jeho zastavením vystřídal. Jeho tvrzení je skutečně založeno pouze na obecných spekulacích, že výměna řidičů by teoreticky byla možná, a proto vyznívá spíše účelově. Krajský soud přitom trefně upozornil, že v praxi bývá vozidlo zastaveno bezprostředně po změření rychlosti, aniž by vznikl prostor pro možnou výměnu řidičů. Tomu ani nijak neodporuje skutečnost, že na fotodokumentaci z místa zastavení vozidla nejsou zachyceny žádné budovy, a že tedy k zastavení došlo již mimo obec (jak stěžovatel uvedl „uprostřed polí a lesů“). Vzhledem k velikosti obce Nová Brtnice a skutečnosti, že silnice č. II/405 prochází zástavbou pouze v rozsahu několika stovek metrů, není nijak pozoruhodné, že k zastavení vozidla mohlo dojít až za vesnicí, tedy na již nezastavěném úseku. Tomu odpovídá též informace obsažená v úředním záznamu, že hlídka měla vozidlo stěžovatele od změření rychlosti až do zastavení neustále na dohled. Tvrzení stěžovatele, že došlo k záměně řidičů mezi změřením rychlosti a zastavením vozidla je tak ničím nepodložené a zcela nepravděpodobné. V úředním záznamu je navíc uvedeno, že stěžovatel s přestupkem souhlasil, a tedy na místě nenamítal, že by se ho sám jako řidič nedopustil.

[25] K námitce stěžovatele, že policisté se stěžovatelem na místě nese-psali úřední záznam, kde by se stěžovatel mohl k věci písemně vyjádřit, je třeba uvést, že se jedná o námitku poprvé vznesenou až v kasační stížnosti, a proto ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelnou. Soudu

proto nepřísluší se touto námitkou zabývat. Nad rámec však opakuje, že pro učinění závěru o spáchání přestupku byl stěžejní obsah záznamu o přestupku, který v posuzované věci korespondoval s údaji obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[26] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné. Proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu